

βιδοστριμμένος επίθ. αμάρτ. βιδουστριμμένους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίδα καὶ τοῦ στριμμένος μετοχ. τοῦ ρ. στρίβω.

Τρελλός.

βίδα ἡ, Ἀθῆν. Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Κωνπλ. Μακεδ. (Καστορ.) κ.ά. βίθρα Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *vidra*. Ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 2, 20.

1) Τὸ ζῶον κάστωρ (*lutra vulgaris*) ἐνθ' ἄν. Συνών. νερόσκυλλο, σκυλλοπόταμος.

2) Δέρμα κάστορος ἐνιαχ. 3) Ὁ σκώληξ σῆς ὁ τρώγων τὰ μάλλινα ἐνδύματα Κωνπλ. Συνών. σκόρος.

βίδωμα τό, κοιν. βίδωμα βόρ. ιδιώμ. βίδωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βιδώνω.

Ἐγκοχλίωσις, σύσφιγξις κοχλιωτοῦ ἡλίου ἐνθ' ἄν.: Οἱ βίδες χαλάωσαν καὶ θέλουν βίδωμα. || Φρ. Τὸ μυαλό του θέλει βίδωμα (ἔχει ἀνάγκη νουθεσιῶν).

βιδώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) βιδώνου βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίδα.

Στερεώνω με βίδα, ἐγκοχλιῶ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Βιδώνομαι 'ς τὴν θέσι μου - 'ς τὴν καρέκλα μου κττ. (κάθημαι ἀκίνητος) πολλαχ. Κάθεται βιδωμένος 'ς τὴν καρέκλα του σύνθηθ. || Φρ. Ἔτοι μοῦ βίδωσε (αὐτὴν τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν ἔλαβον) Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Βιδωμένου μυαλό (νοῦς ὑγιής) Στερελλ. (Ἀράχ.)

βιδωτήρι τό, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. βιδώνω καὶ τῆς καταλ. -τήρι.

Βιδολόγος, ὁ ἰδ.

βιδωτός επίθ. κοιν. καὶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βιδώνω.

Ὁ διὰ βίδας ἡρμωσμένος ἐνθ' ἄν.: Τραπεζί βιδωτό. Δόντια βιδωτά κοιν. || Ποίημ.

Ἔστ' ἀφ' ἡμῶν τὰ ροδόλευκα δὲ βιδωτὰ διαμάντια σπιθόβολα λαμπωκοῦν σὲ κάθε φῶς ἀγνάντια

ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 4 149.

Βιέννα ἡ, Ἡπ. Θεσσ.

Τὸ γεωγραφικὸν ὄν. Βιέννα.

Γυναικεῖον μανδύλιον τῆς κεφαλῆς εἰσαγόμενον ἐκ Βιέννης.

βίζβιζας ὁ, Προπ. (Πάνορμ.)

Λέξις πεποιημένη.

Ἡ μηλολόγη. Συνών. βουρλομάννα, βαβούλα (Ι) 1, χρυσοβάβουλας.

βιζικάντι τό, βεζικάντι Λεξ. Περίδ. Προ. Δημητρ. βιζικάντι κοιν. βιζικάντ' βόρ. ιδιώμ. βιζικάντ' Μακεδ. βιζικάτι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βιζικάντε Λεξ. Περίδ. βεζιγάντι Λεξ. Δημητρ. βιζιγάντε Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) κ.ά. βιζιγάντι Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. βιζ'γάντι Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *vescicante*.

Ἐκδόριον ἐνθ' ἄν.: Βάζω - ρίχνω βιζικάντι κοιν. || Φρ. Μὰς κόλλησε σὰν βιζικάντι (μὰς ἔγινε ἐνοχλητικός, συνών. φρ. μὰς κόλλησε σὰν τσιμπούρι ἢ μὰς ἔγινε τσιμπούρι) πολλαχ. Μὰς ἔγινε βιζ'γάντι (συνών.τῇ προηγουμένη) Ἀρκαδ. Συνών. βιζικατώρι.

βιζικαντόμυγα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βιζικάντι καὶ μυῖγα.

Τὸ ἔντομον κανθαρίς (Ἰσπανικὴ μυῖα), λύττα ἢ φλυκταινοποιός (*lytta vesicatoria*) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων, χρήσιμος πρὸς παρασκευὴν τῶν ἐκδορίων. [**]

βιζικατώρι τό, βεσικατώρι Πελοπν. (Μεγαλόπ.) βεζικατώριο Ἀθῆν. — Λεξ. Βερ. 110 βιζικατώριο Ἀθῆν. Λυκ. (Λιβύσσ.) βιζικατώρι Κεφαλλ. — Λεξ. Προ. Δημητρ. βιζικατώρι Θράκ. (Μάδυτ.) βιζ-ζοκατούρι Σύμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *vesicatorio*.

Βιζικάντι, ὁ ἰδ.

βιζιλατώ αμάρτ. βιζιλατοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βιζιλάτης.

1) Παράγω τὸν ἦχον βίζ, βομβῶ. Συνών. βιζινίζω 1, βιζουρίζω. 2) Ἐκσφενδονίζω λίθον (ἢ σημ. ἐκ τοῦ ἦχου τὸν ὅποιον ὁ ἐκσφενδονιζόμενος λίθος παράγει).

βιζινίζω Κύπρ. βιζινίζω Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά. βιτζ'νίζω Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά. ζβνίζου Ἰμβρ. σβιζινίζω Θράκ.

Λέξις πεποιημένη. Τὸ ζβνίζου κατὰ μετάθ.

1) Βοῖζω, βομβῶ Θράκ. (Σηλυβρ. κ.ά.) Ἰμβρ.: Ἡ στρουθίδα ζβνίζ' Ἰμβρ. Ἐρριζα πέτρα κι ζβνίζει αὐτόθ. Συνών. βιζιλατώ 1, βιζουρίζω. 2) Κτυπῶ με δύναμιν Κύπρ.: Τοῦ ἐβιζίνισα ἔναν πάτσον.

βίζιτα ἡ, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) βίζ'τα βόρ. ιδιώμ. καὶ Λευκ. βίζ'τα Πελοπν. (Μεγαλόπ.) βίσ'τα Ἡπ. (Δρόβιαν.) βίζιτο τό, Σύρ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Ἰταλ. *visita*.

1) Ἐπίσκεψις φιλικὴ ἢ πρὸς ἐορτάζοντα ἐνθ' ἄν.: Κάνω - πάω βίζιτα κοιν. || Φρ. Ἀρμένικη βίζιτα (ἢ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διαρκοῦσα καὶ διὰ τοῦτο συνήθως ὀχληρὰ ἐπίσκεψις) σύνθηθ. Κάνω βίζ'δες (τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) Μεγαλόπ.

2) Ἐπίσκεψις τοῦ ἱατροῦ πρὸς τὸν ἀσθενή κοιν.: Ὁ γιατρός κάνει τοῖς βίζιτές του - πλερώθηκε τοῖς βίζιτές του. Συνών. κοῦρα. 3) Συνεκδ. ἐπισκέπτῃς σύνθηθ.: Μοῦ 'ρθε μὲ βίζιτα ποῦ με κράτησε μὲ ὥρα. Εἶναι 'ς τὸ σαλόνι μὲ βίζιτα. Περιμένω βίζιτες σήμερα. β) Δυσάρεστος ἐπισκέπτῃς Σύρ.: Μοῦ 'ρθε πάλι τὸ βίζιτο. 4) Ὀνομαστικὴ ἐορτὴ καθ' ἣν ὁ ἐορτάζων δέχεται ἐπισκέψεις πολλαχ.: Αὔριο ἔχω τὴ βίζιτά μου. Δυσανεστήθηκε ποῦ δὲν τὸν θυμήθηκα 'ς τὴ βίζιτά του. Συνών. ὄνομα, ὄνομασία. 5) Ἡ μετὰ μεσημβρίαν ἀκολουθία τῶν ναῶν τῶν καθολικῶν Ἱῆν. 6) Κηδεῖα Καλαβρ. (Μπόβ.)

βιζουρίζω Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

Βιζιλατώ 1, ὁ ἰδ.

βίκα ἡ, Ζάκ. Θεσσ. Κεφαλλ. Λέσβ. (Ἀγιάσ. Μανταμάδ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γέρμ. Γεωργίτσ. Καλάμ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Κρεμμ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Ὀλυμπ. Πύλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Ἀκαρν.) — Λεξ. Δημητρ. βίκος ὁ, Θράκ. (Αἶν.) Πελοπν. Στερελλ. (Λεβάδ.) — Λεξ. Αἶν. Ἡπίτ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βίκος.

1) Πήλινον ὑδροφόρον ἢ οἶνηρόν ἀγγεῖον Ζάκ. Θεσσ. Κεφαλλ. Λέσβ. (Ἀγιάσ. Μανταμάδ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γέρμ. Γεωργίτσ. Καλάμ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Κρεμμ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Ὀλυμπ. Πύλ. Τρίκκ. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀκαρν.) — Λεξ. Αἶν. Ἡπίτ. Δημητρ.: Φρ. Ἐμπήκε ὁ διάολος 'ς τὴ βίκα (ἐπὶ συλληφθέντος εἰς παγίδα) Ζάκ. || Πα-

ροιμ. Ἡ βίκα πολλές φορές πάει 'ς τὴ βρύσι, ἔρχεται ἡ ὥρα ποῦ δὲ θὰ γυρίσῃ (ὁ ἐκτιθέμενος εἰς κινδύνους κάποτε ἐνδέχεται νὰ ἀπωλεσθῇ) Λακων. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 9, 25 «Κῦρος γὰρ ἔπεμπε βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς» καὶ Ἡσύχ. «βίκος στάμνος ὧτα ἔχων». Συνών. λαγύνα, στάμνα. 2) Ὑδροφόρον ξύλινον βυτίον Στερελλ. (Λεβάδ.) 3) Βικί 2, ὁ ἰδ., Θράκ. (Αἰν.)

βικάδικο τό, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βικᾶς παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ. βικᾶδες καὶ τῆς καταλ. -ικο.

Κατάστημα ὅπου κατασκευάζονται πῆλινα ὑδροφόρα ἀγγεῖα. Συνών. λαγυνάδικο, σταμνάδικο.

βικάκι τό, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίκα διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ λάγυνος. Συνών. βικέλλι, βικούλλα, λαγυνάκι, σταμνάκι.

βικᾶς ὁ, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκα καὶ τῆς καταλ. -ᾶς.

Ὁ κατασκευάζων λαγύνους. Συνών. βικολόγος, λαγυνᾶς, σταμνᾶς.

βικάχερο τό, ἀμάρτ. βικάχιουρο Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βίκος καὶ ἄχερο.

Βίκος ἀνάμεικτος μὲ ἄχυρον.

βικέα ἡ, Πόντ. βικῆ Τήν. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εά.

Παρὰ Σομ. τύπ. βικία.

1) Ἡ ὁσμὴ τοῦ φυτοῦ βίκου Πόντ.: Βικέας μυρίζει.

2) Εἶδος παρασίτου τῆς κριθῆς Τήν. — Λεξ. Μπριγκ.

βικέλλι τό, ἀμάρτ. β'κέλλ' Λέσβ. (Μανταμάδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίκος, δι' ὃ ἰδ. βίκα, διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Βικάκι, ὁ ἰδ.

βικί τό, Θράκ. Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦσ.) κ.ά. βιτοῖν Καππ. βεοὶ Καππ. (Σινασσ.) βίκι Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βίκιον ἢ βικίον.

1) Πῆλινον ὑδροφόρον ἀγγεῖον μόνωτον ἢ δίωτον συνήθως μικρὸν Καππ. (Σινασσ.) Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦσ. Σουδεν.) κ.ά. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Συνών. λαγύνι, σταμνί. 2) Εἶδος μικρᾶς πηλίνης χύτρας Καππ. (Σινασσ.) 2) Ὑάλινον, ἀλαβάστρινον ἢ ἀργυροῦν στενόλαιμον δοχεῖον εἰς τὸ ὅποιον τίθεται μύρον, ροδόσταγμα ἢ ἀνθόνερον Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κωδιν. Πατρ. Κωνπόλ. 30, 11 «βίκιον μύρου». Συνών. βίκα 3.

βικιάζω ἀμάρτ. β'κιάζου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκος.

Πληροῦμαι ἀπὸ ζιζάνια βίκους, ἐπὶ σπαρμένου ἀγροῦ: Βίκιασι τὸν χουράφ'.

βίκιν τό, Πόντ. βίκ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βίκιον = κύαμος.

Βίκος, ὁ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βίκι τοπων. Χίος.

βικογιάτρως ὁ, Λεξ. Πρω. βικουγιάτρως Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Βίκος καὶ τοῦ οὐσ. γιάτρος.

Ἐμπειρικὸς ἱατρὸς θεραπεύων διὰ βοτανῶν καὶ ἄλλων ἀπλουσιτέρων μέσων. Ἡ σημ. ἐκ τοῦ χωρίου Βίκος, ὁπόθεν οἱ τοιοῦτοι ἱατροὶ ὠρμῶντο. Συνών. κομπογιαννίτης.

βικολόγος ὁ, ἀμάρτ. βικολός Πελοπν. (Κορών.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκα καὶ τῆς καταλ. -λόγος.

Βικᾶς, ὁ ἰδ.

βίκος ὁ, σύνηθ. βίκους βόρ. ιδιῶμ. βίκο Τσακων. βίκας Νίσυρ.

Τὸ ἀμάρτ. μεταγν. οὐσ. βίκος, τὸ ὅποιον πιστοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ἐπίσης μεταγν. βίκιον ἢ βικίον.

Τὸ φυτὸν βίκιον (vicia sativa) καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοκουκκῆς 1α, βίκιν. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. βοὸς χρώματος ὑποκαστάνου Πελοπν. (Ἀρκαδ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βίκους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

βικούλλα ἡ, Πελοπν. (Ἀνδροῦσ. Λακων. Λεβέτσ. Τριφυλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίκα διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Βικάκι, ὁ ἰδ.

βικωνιά ἡ, ἀμάρτ. βικουνιά Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκος καὶ τῆς καταλ. -ωνιά.

1) Τὸ μετὰ τὸν θερισμὸν τοῦ βίκου ὑπολειπόμενον χορτόν ἐν τῷ ἀγρῷ χρησιμεῖον ὡς τροφὴ τῶν ζώων ἐνθ' ἄν.

2) Ἡ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ βίκου νομὴ τοῦ ἀγροῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

βιλαέτι τό, πολλαχ. βιλαέτ' πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. βιλαέτι Ἡπ. (Δρόβιαν.) βιλαγέτ-τιν Λυκ. (Λιβύσσ.) βιλαγέτι Ἡπ. βιλαγέτ' Ἡπ. (Ἰωάνν.) βιλαέτ-τιν Κύπρ. φιλαέτ-τιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. vilâyet.

1) Διοικητικὴ περιοχὴ, νομὸς πολλαχ.: Ἀσμ.

Ἀκούσι σεῖς περὶ χουρα κι σεῖς βρε βιλαέτι Μακεδ.

Γιὰ ζοῦμι γὰ πιθαίνουμι γὰ 'ς ἄλλον τόπου πάμι

γιὰ 'ς ἄλλα συνουρέματα γὰ 'ς ἄλλα βιλαέτι

αὐτόθ. 2) Πολιτεία (ὡς κέντρον διοικητικῆς περιφερείας) Κρήτ. 3) Πατρίς Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) 4) Μέρους, περιοχὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐζύωσες πάλι 'ς τὰ βιλαέτια τοῦτα Ἀπύρανθ. 5) Κτηματικὴ περιοχὴ Σάμ. — ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 160: Πάμι κάτ' 'ς τὰ βιλαέτια μας Σάμ. Ἀγναντεύουν τὸ πέλαγος σὰν νὰ 'τανε ὅλη τούτη ἡ γαλάζια ἀπεραντοσύνη δικό τους βιλαέτι ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν. 6) Συνοικία Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀσμ.

Καινούργι' ἀγάπην ἤκαμα 'ς τ' ἀπάνω βιλαέτι

κ' ἐκείνη ποῦ 'χα χαμηλὰ νὰ κάψ' ἀστροπελέκι.

7) Ποικιλία ἀμπέλου φερούσης μαύρας ὀψίμους σταφυλὰς Πελοπν. (Μάν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀνδρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

βιλβιδονέλλι τό, ἀμάρτ. βιλβιδουνέλλ' Θράκ. (Μάδυτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βιλβιδόνι διὰ τῆς καταλ. -έλλι. Φλύαρος καὶ ταχυλάλος, ἐπὶ κορασίδος.

βιλβιδόνι τό, ἀμάρτ. βιλβιδόν' Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἀνθρωπος φλύαρος.

βίλες ἐπιφών. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βίλης.

Λέγεται πρὸς τὸν ἀποτυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ του.

βίλης ἐπίθ. ἀμάρτ. βιλ-λης Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. γιλός = ἑτερόφθαλμος. Βλ. Ἡσύχ.

